

Sky S.T. (Sütő Éva)

Az agyamra mégy, Lotte!

Összevont, kibővített kiadás

Sky S.T. (Sütő Éva)

Az agyamra méggy, Lotte!

Összevont, kibővített kiadás

© Sky S.T. 2026.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

A szerző eddig megjelent könyvei:

Vigyázat sorozat (Sky S.T.):

1. Vigyázat! Jövők!
2. Vigyázat! Nyaralok!
3. Vigyázat! Férjhez megyek!

Jó pasi sorozat (Sky S.T.):

1. A szomszédom egy jó pasi!
2. A férjem egy jó pasi!
3. Az apukám egy jó pasi!

Lotte sorozat (Sky S.T.):

1. Lotte elveszti a szüzességét
2. Bízz bennem!

Az Asperg család sorozat (Sky S.T.):

1. Emily – 1. rész
2. Emily – 2. rész
3. Apollónia – 3. rész

Milyen mély a mélyirodalom? (Sky S.T.)

Most főzünk vagy dumálunk? (Sky S.T.)

Most főzünk, vagy bulizunk? (Sky S.T.)

Két könyv között... asztalon a csirke (Sky S.T.)

A hang bennem (Sky S.T.)

Antológiák (Sky S.T.)

Erotikus Történetek Antológia 2024, 2025

Újratervezve! Régi mesék új köntösben Antológia 2024, 2025

Romhányi nyomában... a konyhában Antológia, 2026

Olivia Fox naplója sorozat (Sütő Éva):

1. Átverve
2. Behálózva
3. Meggyötörve
4. Megbosszulva

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Könyvek

Cím: 2049 Diósd, Hársfa utca 5/2.

Telefon: +36 (1) 8555-333

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma: 2026. május 20.

ISBN 978-615-113-209-8

Copyright

Borítóterv: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő, korrektor: Sike Erzsébet

Szerzői jog – Copyright: 2026 by © Sütő Éva

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátroló vagy -visszakereső rendszert.

A könyv bármely részletének a közléséhez, bármilyen céllal, a kiadó írásbeli engedélye szükséges, kivételt képeznek a Helma Kiadó és az MKMT mozgalom hivatalos bloggerei, akik 600 (azaz hatszáz) karakter erejéig szabadon idézhetnek a könyvből.

Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személylyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

Nyomdai kivitelezés:

BOOKS FACTORY Sp. z o.o.

ul. Cukrowa 22

71-004 Szczecin

Poland

Első fejezet

*Lotte bemutatkozik, töpreng, majd
odébbáll*

- Maga nő?
- Bocsánat, mi ismerjük egymást?
- Ha nő, nem is fogjuk! Pedig, ha tudná, mit veszít...

A férfi döbbenten állt. A szálloda bejárata előtt bárátnője toporgott türelmetlenül, mögötte az egész igazgatótanács, és az ajtóban egy szemtelen fruska faggatta a családi állapotáról.

Tény, hogy a lány, bár nagyon fiatal, elragadó volt, sőt bájos. Talán már nem is kiskorú? Viszont pofátlan! Ahogy végigmérte... Egy jobb társaságban... Igen, egy jobb társaságban ilyen nem fordulhatna elő! De ez csak egy szálloda bejárata volt. Bár kifejezetten jó nevű szállodáé.

A fruska viszont nem tágitott.

– Na, mi lesz hapsikám? Oké, hogy nem tegnap kezdtél kukorékolni a szemétdombon, azért még nem kellene úgy bámulni, mint egy mészlerakat! Vagy a kétsoros gomboláshoz csak öltönyt adtak, szókingset nem?

– Drága hölgyem! – nyomta meg a hölgyet egy kicsit erőteljesebben, mint az indokolt lett volna a férfi,

aki végre felocsúdott a döbbenetéből. – Árulja el, mit kíván tőlem? Nem emlékszem, hogy bemutatásunk megtörtént volna, és arra sem, hogy bármi más indokolttá tenné, kissé tapintatlan kérdését.

– Hát, lehet, hogy eszed nincs, de a dumád, öregem, az hétcsillagos! A buggyim elhagyom tőled!

Az ifjú és felettebb szemtelen „hölgy” egy lépést tett hátra, hogy az előtte tornyosuló, majd két méter magas férfit jobban szemügyre vehesse. Na, meg hogy időt nyerjen, valami újabb polgárpukkasztó szöveghez.

– Nem semmi! Te tényleg jó pasi vagy! Hagyd azt az unalmas csajszit, lőjünk egyet! Szóval szívesen csámborognék veled, ha érted, mire gondolok! Mit lépsz?

– Mint már említettem volt, nincs szerencsém kiskegyedet személyesen ismerni! És abban is bizonytalan vagyok immár, hogy kegyed jogosult-e önálló programok szervezésére a kedves szülei vagy a gardedámja jóváhagyása nélkül! – háborodott fel az öltönyös férfi.

Lottének a szája is tátva maradt. Figyelembe véve, hogy ezt a hatást ő szokta elérni rendszeresen, ez az úriember részéről igen figyelemre méltó teljesítmény volt.

– Te, figyelj, lehet, hogy rossz ajtón kopogtatok? Úgy saccoltam, mivel jól láthatóan nem vagy már mai csirke, szóval legalább huszonöt lehetsz, de akár harminc is. Szóval már önálló, felnőtt pasi lennél vagy mi... Tudod, aki eldönti, akar-e egy jót lógni velem. De a szöveged alapján azt hiszem, hogy a közép-korból ragadtál itt. Már nem is érdekes, hogy mit kérdeztem. Felejtsd el! Csá!

Lotte, mint ifjú és felettebb szemtelen „hölgy”, hatalmas hévvel hátrafordult, és a lépcső alján lévő tócsán át, elviharzott. A tócsa, jellegénél fogva általában vizes. Ez is az volt. Addig, amíg Lotte át nem vágatott rajta. Azt követően csak egy sárfolt maradt utána.

II. Adalbert Edington Stuart, az öltönyös férfi, erőteljesen elcsodálkozott, mondhatnánk azt is, elképedt. Ennek következtében száját enyhén tátva felejtette és kissé üveges tekintettel meredt a világba, minek következtében nem vette észre a lépcsőt maga előtt. A két lába egyszerre hagyta cserben.

Mivel az elegáns, jó hírű szállodák szeretnek tiszteletet parancsolni, általában sok lépcsőn át lehet feljutni a bejáratig. Ez is elegáns, jó hírű szálloda volt. Sok lépcsővel. Sőt, márványlépcsővel. És a lépcső alján egy már alig vizes, de annál sárosabb tócsával. A maradék víz és sár hamarosan II. Adalbert Edington Stuart addig kifogástalannak ható, kétsooros gombolású, galambszürke öltönyét gazdagította. A tiszta gyapjú szomjasan itta magába a nedvességet.

De Lotte ezt már nem látta. Lotte magában dühöngött! A fene egye meg! Ez a pasi is jól nézett ki, de hát agyilag totál zokni! Még hogy szülői engedély meg kísérő! Hol él ez a fazon? – morgott magában. És most mit csináljon?! Tök ciki, hogy lassan betölti a tizenhatot, és még mindig szűz! Alex pedig egyértelműen közölte vele, hogy gyereknek tartja, és esze ágában sincs liliomtiprásért börtönbe kerülni. Pedig ő az egyetlen jó pasi közel s távol! De mit tegyen, ha nem akar lefeküdni vele? A nagyapjának mégsem mondhatja azt, hogy „Add írásba Alexnek, tekintsen

felnőttnek, és feküdjön le velem!” Nagyapi garantáltan gutaütést kapna, de előtte még, életében másodszor, valószínűleg meg is pofozná! Ez tehát, nem járható út. Viszont, ha valaki mással fekszik le, akkor Alex nem lehet lilomtipró, mert a virágoskertbe más rondít bele. Na, ez a megoldás!

Ja, könnyű azt mondani!

De hol a francban van olyan pasi, aki jól is néz ki, mert ugye, a látvány, az nagyon fontos, meg aztán agya is kell, hogy legyen, mert az ember adjon magára, és az sem baj, ha nem valami szakadt ipse az illető, mert mégsem a parkban kellene hetyegni, pláne nem egy autó hátsó ülésén. Haza nem viheti, mert akkor jön a nagyapi.

Nem egyszerű a sorsa! Nem elég, hogy apátlan-anyátlan árva, hogy nincs tesója, aki falazhatna neki, a nagyapja egyenesen bolondul érte, (néha, miatta...) éppen ezért jobban vigyáz rá, mint négy fegyőr... Halmozottan hátrányos helyzetű!

Lotte tovább morfondírozott, miközben csak úgy, vaktában ment, amerre a lába vitte.

Igaz, saját bankszámlája van, amiről baromi sok pénzt költhet, és a nagyapja akkor sem üvölt vele, ha azt hülyeségre veri el. Az is igaz, hogy külön szobája meg fürdőszobája van a házban, meg hogy a házhoz úszómedence, teniszpálya is tartozik, és direkt az ő kedvéért még egy tornatermet is berendeztek, de például egyáltalán nem vezetheti a Mercit és a vodkát is titokban kellett megkóstolnia, mert nagyapi semmilyen alkoholnak nem engedi a közelébe! Amikor egyszer rágyújtott egy szál cigire, na, akkor kapott egy maflást. Az volt az első – és mindeddig az utolsó is. Ha nem akar magának hazudni, akkor azt is be kell

vallania, hogy a pofont nem igazán a cigiért kapta, hanem azért, mert a nagyapja dolgozószobájában gyújtott rá. És amikor lebukott, a cigit belökte az első fiókba, ami a keze ügyébe esett. Az égő cigit!

A fiókban nagyapja útleve, meg még néhány fontos papír volt, ami szinte azonnal tüzet fogott. Előbb kezdett el füstölni a fiók, mint ahogy előállhatott volna egy hazugsággal, hogy mit is keres nagyapja dolgozószobájában, ami az egyetlen tiltott terület volt a házban.

Akkor kapta élete első és azóta is utolsó pofonját! De akkorát, hogy két napig borogatta a fejét, nagyapja meg folyamatosan káromkodott, majd magára zárta az ajtót, és úgy folytatta.

Nem volt egy élmény!

Még mindig megborzongott, amikor arra az egyetlen pofonra gondolt! Ahhoz képest, hogy van az osztályban, akiről tudta, hogy ennél kevesebért is megverik, úgy igazán, ő még mindig szerencsésnek mondhatta magát.

Az is lenne, ha nem járna minden gondolata a szüzessége körül!

A csajok már mind azt mesélik, hogy túl vannak rajta. Ami valószínűleg nem igaz, mert ki az a marha, aki a dagadt Yvettel ágyba bújna? Pláne nyáron! Ténleg még jól is jöhet, hogy akkora nagydarab, mert legalább melegít, de nyáron, negyven fok melegben? Ez még viccnek is rossz! Ott van még Mara is. Nincs melle, olyan gebe, hogy szinte szúr a könyöke meg a térde. Nehogy már ez tessén valakinek!

Fél éve már, Lotte is zsinórban azt hazudta mindenkinek, hogy nem szűz. Tök ciki lett volna mást mondani! Ha megkérdezték, milyen volt, csak húzott

kettőt a vállán: Nem egy nagy vasziszdasz! De azért jó volt! Aztán sejtelmesen mosolygott, és rendszerint ezzel odébb is állt, nehogy valaki kíváncsi legyen a részletekre. Valójában a fene ette meg azért, hogy kipróbálhassa végre a szexet! Elolvasott minden, a kezébe akadó női újságot. Elméletben kiválóan ismerte a csábítás összes trükkjét, tudta, hogy a pasik magas sarkú cipőben szebbnek látják a női lábat, hogy a fehéreneműnek mindig szépnek és izgatónak kell lenni, meg általában a szex akkor jön, amikor a nő nem számít rá. Liza néni döbbenten konstataálta, hogy a kötelező porszívózáshoz meg mosogatáshoz is mindig átöltözött. Amikor elmondta, hogy miért, Liza néni úgy elkezdett nevetni, hogy csak úgy rengett a hája. Megsimogatta a fejét, aztán ment a dolgára. De még napokig nevetett, amikor találkoztak.

Lotte úgy gondolta, hogy felesleges elmagyarázni Liza néninek, hogy egy igazi nőnek mindig szexre készen kell állni, hiszen Liza néni már öreg volt, és valószínűleg a szex sem érdekelte. Lotte tehát továbbra is méregdrága selyembugyiban mosogatott meg porszívózott. Azt is tudta, hogy a hajának meg a bőrének selymesnek kell lenni, hogy a pezsgőt csak kortyolgatni szabad, de egyetlen újság sem írt arról, hogy mit tegyen, ha a szénsavdús pezsgőtől büfizni kell, vagy szellenteni. És mi van akkor, ha kiszakad a harisnyája? Egy finom úrinő apró táskát hord magával, de abba nem fér bele a pótharisnya, a rúzs, a parfüm, a púder, nem beszélve a fogkeféről meg fogkrémről, ami meg ahhoz kell, hogy felfrissítse magát szex előtt. Szóval valami mégiscsak hibázik az újságokban! Aztán a könyvek jöttek. Meg az Internet. Azt is megtudta, hogy sokféle pozíció van, meg, hogy

fontos az előjáték, de honnan fogja tudni, hogy mikor, mit csináljon? És ha rossz sorrendet választ? Ha mégsem találja ki majd a férfi gondolatait? Vagy a férfi az övét? Mikor zuhanyozzon? Előtte vagy utána? És a fogmosás? Ha előtte vacsoráznak, akkor csókolózás előtt fogat kellene mosni, hogy üde legyen a lehelete, de minden randira vigyen magával fogkefét meg fogkrémet? Ha felmegy valakinek a lakására, akkor kezdje a dolgot egy alapos zuhanyozással meg fogmosással? Addig mit csinál a másik? És ha csak egy fürdőszoba van? Akkor elmegy a fél éjszaka az-zal, hogy felváltva zuhanyoznak meg fogat mosnak!?

Szóval, itt a betűk már nem tudnak segíteni! A gyakorlat az, ami megoldást jelent. Ahhoz viszont kellene egy pasi! A fene egye meg!

Alex. Igen, ő lenne a tuti megoldás!

Van már tapasztalata, okos, nagyapi is sokra tartja, magas, és olyan teste van, hogy az embernek azonnal elkezd remegni a lába, ha ránéz. És a hangja! Amikor megszólal...

Egyszer Mary azt mondta, hogy Alexnek olyan a hangja, hogy ha meghallja, neki rögtön nedves lesz a bugyija tőle. Ez a szöveg annyira megtetszett Lottének, hogy az egyik vasárnapi ebédnél, amikor Alex is velük tartott, bedobta. Csak úgy, két falat közben. Hát az nagy buli volt! Nagyapja elfelejtett levegőt venni, Alex a nyakkendőjéig elvörösödött, Liza néni meg majdnem elejtette a tálat, amin éppen behozta a sült csirkét. Igaz, ezek után a nagyapja két hétig megvonta a kimenőjét, és nem engedte be egy hónapig az irodába sem, de ennek ellenére, megérte!

Alex majdnem fél órán át csak vele beszélgetett! Na, ez így nem igaz, mert csak Alex beszélt, sőt,

leginkább üvöltözött. Lottét egyáltalán nem engedte szóhoz jutni. Viszont kifejtette, hogy milyen gyereknek, csitrinek, szemtelen kamasznak, idiótának és még sok más egyébnek tartja. Hát, az érett, a szeretnivaló meg a „kész nő” nem szerepelt a felsorolt jelzők között!

Szóval nem jutott közelebb a szexhez. De legalább a szókincse gyarapodott.

Az a baj, hogy a suliba csupa dedós pasi jár. Igaz, van egy srác a végzősök között, aki egész jófej, sportos, meg minden, de ragadnak is rá a csajok.

És Lotte úgy döntött, nem fog beállni egy olyan sorba, ahol minimum húszan állnak előtte. Lehet, hogy Tom már sokat tud a szexről, de futószalagon csinálja. Egyszer megkérdezte a nagyapját, hogy neki hány barátnője volt, de azt mondta, van, amiben nem a mennyiség, hanem a minőség számít. Ezt vajon mire értette?!

Az tuti, hogy ha ilyen iramban halad, a bűdös életben nem fogja elveszíteni a szüzességét!

Miért ilyen bonyolult az élet?

Annyi mindent elveszített már: lakáskulcsot, a Nagyapi pipáját, amikor futni kellett, mert lebukott a kert végében, Liza néni receptes könyvét... Az ellenőrzőit például rendszeresen és kifejezetten könnyen elveszítette, főleg egy-egy beírás után.

A szüzességet miért ilyen nehéz elveszíteni?

Második fejezet

Kanyargó villamos, titokzatos hátizsák és satufék

Nyár volt, sütött a nap, csiripeltek a madarak, és Lotte észre sem vette, hogy körülötte milyen szép a világ. Csak ment, lesütött szemmel, gondolataiba mélyedve. Egyik buszra felszállt, aztán valahol meg le, majd valami villamos döcögött vele, soha nem látott részén a városnak.

Hoppá, nézd már! A bal vállánál egy irtó helyes srác állt! Hogy ne unatkozzon, gondolta, megpróbálkozik egy újabb ismerkedéssel. Szerencsére hatalmas volt a tömeg, a villamos meg lépten-nyomon kanyargott valamerre, így máris készen állt a zseniális terv. A következő kanyar előtt a szeméhez kapott, mintha beleesett volna valami.

A kanyar jött, az egyensúlya ment.

Aztán megragadta egy erős kéz. Ahhoz a kézhez azonban egy zsíros malacpofa, hordópocak, és lógó szemek tartoztak.

Kocsányon lógók!

Szeme választotta ugyanis békésen olvasott a bal válla mögött. Lotte rettentően mérges lett! Hogy lehet valaki olyan érzéketlen, hogy a környezetében lévő, elesni készülő ifjú hölgyet, figyelemre sem méltatja?

Az ifjú hölgyön, persze saját magát értette. Akár el is eshetett volna! Arról már nem beszélve, hogy kitette annak, hogy egy ilyen undorító, kéjsóvár ürge tegye rá a mancsát! Tovább folytatta volna még az eszme-futtatását, ha nem jön egy újabb kanyar.

Meg a sors keze!

Mert a kanyar után gyalogos jött, a vezető fékezett, csengetett, majd káromkodott. Ebben a sorrendben, ami egyébként nem is kifogásolható semmilyen szempontból. Szóval a kanyar és a fékezés újból megtette a magáét. Bár, most már előrelátóan kapaszkodott, a különböző erőhatások ilyen gyors változásai következtében valakinek mégis a lábára taposott.

Nem kellett sokáig várnia, hogy megtudja, kiére. A bal válla felől jött a hang. A hang, mely bársonyosan, hátborzongatóan mély volt, olyan férfias, hogy az ember, még ha nőnemű is, érzi, hogy ilyen hanggal csak valami nagyon intellektuálisat lehet mondani. S ez a hang most azt mondta:

– Baszd meg!

– Ennyi, csapó! – mondta volna máskor, de ebben a helyzetben gondolkodott még egy pillanatig, hogy hasonlóan intellektuális stílusban válaszoljon-e, netán felvilágosítsa egy-két fizikai törvényszerűségről.

Ez utóbbiról hamar lemondott, nem lévén erőssége a fizika. Mivel semmi igazán intellektuális nem jutott az eszébe, megpróbált hát bájosan udvarias lenni.

– Bocsánat! Ráléptem a lábadra? Hidd el, nem állt szándékomban! Nagyon fáj? – kérdezte a legcukibb mosolyával, amit tükör előtt gyakorolt már legalább egy éve.

– És akkor mi van, ha igen? Tán pusztit adsz a bibire? Vagy ha nem fáj eléggé, még egyszer rátaposol?

Beszélgetőpartnere, úgy tűnt, nem volt vevő a cukiságra. Stílust váltott hát ő is.

– Amikor az udvariasságot osztották, nagyon a sor végén állhattál, és tuti, hogy mindig állt előtted valaki! Bocsánatot kértem, te kretén! A bibidre meg adjon pusztit a kórház fertőző osztálya, az tán túl is éli!

Lotte rettentően dühös lett. A következő megállónál le akart szállni, hogy hazamegy. De ekkor meglátott valamit! Egy hátizsákot. Egy nem közönséges hátizsákot. Ugyanis ebben az esetben tudni lehetett, hogy mi van benne. Tulajdonképpen már sajnálta az előző szóváltást! Ha az nem történik meg, valahogy csak kibulizta volna, hogy meghívassa magát a repülőtérré. Mert hogy a srác odamegy, az biztos!

Ejtőernyős! Látott már ilyet Alexnél. És az lenne a legszebb, ha ugyanoda menne, ahol Alex is szokott ugrani, és akkor látná, hogy van pasija, és akkor már nem tartaná csitrinek, és akkor.... és akkor...

– A fene egye meg!

Ez utóbbi felkiáltás az előbbi, kocsányos szemű úriember ténykedésének szólt, aki megpróbálta elmélyíteni el sem kezdett barátságát Lottével. Első lépésként "Jaj, kedvesem, el ne essen!" felkiáltással a fenekére tette a kezét.

– Igazán kedves, hogy így félt, de addig vegye le a koszos kezét a hátsófelemről, amíg el nem töröm! – vicsorgott a lány.

– Én csak segíteni akartam, kedveském! Hiszen az előbb is majdnem elesett! – válaszolta a kocsányos szemű, és közben nyugodtan masszírozta a fenekét.

Lotte elvesztette minden türelmét! Lila lett a feje, mint a cékla és felemelte a hangját.

– Most már elég legyen! Vegye le a koszos mancsát

a seggemről, vagy letépem a tökeit és a fülére akasztom! Rohadt, vén kéjenc!

Ezt nem kellett volna! Csak olajat öntött a tűzre.

– Kis cafka! Nem szégyelli magát? Itt riszálja a fenekét, aztán ha az ember véletlenül hozzáér, kikel magából! Járjon autóval, ha cukorból van! Szemtelen!

Ki tudja, meddig folytatták volna ezt a szócsatát az utasok legnagyobb örömére, ha nem szólal meg az előbbi, kellemes bariton.

– Állítsa le magát, öregúr! A hölgy nem vevő a szatírságára!

A kocsányos szemű haragja most a kellemes bariton felé fordult.

– Mondott valamit, fiatalember?

– Csak annyit, hogy hagyj békén a barátnőmet, Dagi! Gyere, leszállunk! – fordult Lottéhez, és elkezdte az ajtó felé ráncigálni.

Az utolsó pillanatban léptek le, még hallották, ahogy a kocsányos belekezd az "ezek a mai fiatalok" kezdetű szövegbe, és úgy tűnt, társasága is akadt hozzá.

– Megszabadítottalak a vén hólyagtól, ezt tekintsd bocsánatkérésnek az előbbiért. Szia!

A fiú megfordult és otthagyt a Lottét, akit majd megütött a guta. Remegett a dühtől.

– Micsoda pojáca! – gondolta egyre mérgesebben.

– Ezt nem hagyom annyiban! Majd én megmutatom neki, hogy kivel szórakozzon! Úgy kezel ez is, mint egy gyereket! Hiszen alig idősebb nálam, ha egyáltalán az! És egyébként is, mit gondol, nem tudom megvédeni magam egy ilyen dagadékkal szemben?

Lotte nem látott a dühtől! Megszokta, hogy a pasik

legalább első ránézésre kellő áhítattal adóznak a hosszú hajának, karcsú termetének, feszes fenekének. Legalább addig, amíg meg nem szólal! Vagy ki nem derül, ki a nagyapja. De hogy első látásra semmibe vegyék, ez teljesen új volt neki!

Egyre jobban felhergelte magát, szinte már azt sem látta, hol jár. Lábai automatikusan vitték a repéri busz megállójába, aminek bizony, csak integethetett, amikor az elindult. Hatalmas hévvel megfordult, közben nekiment valakinek. Elrebegett egy halk "bocs"-ot, majd lendületből megindult lefelé a lépcsőn, vissza, az aluljáróba. A legalsó fokon megcsúszott és elvesztette az egyensúlyát. Vészesen közeledett a poros, koszos föld, amikor az utolsó pillanatban, valaki elkapta a karját, és megmentette a pofára eséstől. A kellemes bariton volt. Ismét.

– Mondd, mi a fene van veled? Beindult a flúgos futam? Nem kellene kivonni magadat a forgalomból? Teljesen ön- és közveszélyes vagy! Chill! Nyugi!

– Neked nem osztottak lapot, oké? – förmedt a fiúra Lotte.

– Helló, kisasszony! Először tán megköszönnéd, hogy nem hagytalak hasra esni! Amikor osztották a jó modort, te sem az első sorban álltál, igaz-e? – gúnyolódott a srác.

– Nagyon köszönöm, megmentő, hős lovagom! – válaszolt bicskanyitogató stílusban Lotte.

Annyira cringe volt az egész! Szeretett volna mielőbb szabadulni. Sarkon fordult és ment volna tovább, ha a fiú nem fogja még mindig a karját.

– Te, flúgoska, tudod egyáltalán, hogy mit akarsz? Eldöntötted, hová mész? Nincs két perce, hogy ezeken a lépcsőkön felmentél, majd, mint akit a darázs

csípett meg, lerohantál. Nem sikerült a randid, attól gőzöltél be? Nem ér annyit, hogy összetörd magad!

Lotte türelmetlenül a szavába vágott.

– Mi vagy te, valami jóságos nagybácsi? Mi közöd hozzá, hogy mi bajom van?

– Gyere, te kis hülye! Meghívlak egy kólára! Lehiggadsz, eldöntöd, hogy mit akarsz, aztán az utadra engedlek.

– Oké. De csak azért megyek veled, mert szomjas vagyok. Egyébként meg a kólámat én is ki tudom fizetni, nem kell meghívni rá. És kikérem magamnak a megszólítást, nem vagyok hülye!

– Hát persze, hogy nem, csak egy kicsit dilis! – nevetett a fiú. – Egyébként meg, tudod mit? A kólát nyugodtan fizesd ki! Sőt, az enyémet is fizetheted! Oké? Na, gyere már, mindjárt megy a buszom. Semmi kedvem lekésni, miattad!

– Hová mész? – kérdezte mohón Lotte, mert újra feltámadt benne a vágy, hogy meghívassa magát a reptérre.

– És te? Eldöntötted már? – tért ki a válaszadás elől a megmentője.

– Én kérdeztem először, és te kérdésre kérdéssel válaszoltál. Illetlen dolog – próbálkozott a lány, kissé erőszakosan.

– Bocsáss meg, de hiányoztam az illemórákról, ahogy azt nemrég te is megjegyezted. Szóval, hová?

Lotte nem akarta tovább feszíteni a húrt. Erőt vett magán... és hazudott.

– Tényleg nem tudom. Azt hiszem, sétálok egy kicsit. Kiszellőztetem a fejem valahol. Tudod, teljesen kiakasztott az a tag, ott a villamoson.

– Az a kövér állat? Hát nem mondom, van gusztu-

sa a vén buzinak. Én is szívesen megsimogatnám a fenekedet!

– Mi tart vissza? – éledt fel Lotte.

– Csak az, hogy rajta ülsz. Na, én megyek. Szia!

Miközben felálltak, Lotte tett egy utolsó, erőtlen kísérletet.

– Mi van a tárzsákodban?

– Nagyanyám bal fele, darabolva. Ha felismered a tárzsákot, azt is tudod, mi van benne! – fortyant fel a fiú, aki azonnal átlátott Lottén és a próbálkozásain.

– Persze, hogy tudom! De azt is tudom, hogy az ejtőernyő nem esernyő, amit rossz időben magammal viszek, bárhová megyek. És nem is örömgumi, amivel teletömöd a zsebeidet, hogy mindig kéznél legyen! – csattant fel idegesen Lotte.

– Látom, most már megmaradsz! A nyelved csípős, a stílusod érdes. Büntetésből fizetheted a kólámat, mert indul a buszom. Bocs, de rohannom kell! Szia! – ezzel nevetve elfutott, otthagya a lányt és a számlát.

Lotte fizetett és ment. Maga sem tudta, hová. Anynyira lekötötték a gondolatai, hogy észre sem vette a piros lámpát, csak elindult a zebrán, át, a négysávos úton. Tülkölő autók és káromkodó sofőrök ébresztették fel a merengéséből. Meg egy ismerős hang.

Alex.

– A fene egyen meg, Lotte, legalább ne az én kocsimat nézd ki, ha öngyilkos akarsz lenni!

Ez meredek volt, gondolta a lány, s azonnal bevette magát az első ülésre.

– Mehetünk! – mosolygott kínjában, mert tudta, hogy újabb rossz pontot szerzett.

– És hova, kisasszony? A temetőbe? Kinézed magadnak a sírhelyet? Vagy a díliházba? Tudod, hány sofőr öszült bele az előbbi mutatványodba? – őrgöngött Alex miközben besorolt a forgalomba.

– Kérlek, ne üvölts! Szerelmes vagyok!

Végül is, ez igaz volt. Csak azt nem állt módjában elmondani, hogy kibe.

– Te jó ég! Kinek küldhetem a részvétnyilvánítást?

– élcelődött Alex, határozottan megkönnyebbülve. – És hol van a szerelmed?

– Hát ez az! Elment ejtőernyőzni. Ezen kaptunk össze. Tudod, úgy félttem! – sandított félszemmel a férfire.

Figyelte annak minden rezdülését, hogy beveszi-e a meséjét. Egyelőre nyerő helyzetben volt. Alex érdeklődve fordult felé.

– Nocsak, vannak még csodák! Látod, mindig mondtam, hogy találsz egyszer egy neked való, rendes srácot! Aki ejtőernyőzik, az felelősséggel gondolkodik, fegyelmezett. Ez kell neked, Lotte! Remélhetőleg, rád is ragad valami mindebből!

Hát persze, gondolta a lány. Hiszen te is ejtőernyőzől, te is felelősségteljes vagy, Nagyapitól mást sem hallok a nap huszonnégy órájában. Vajon nyomna egy padlóféket Alex, ha benyögném, hogy belé vagyok szerelmes? Tekintettel a forgalomra, ezt a ziccert most kihagyta. Feltűnően az órájára nézett, hogy ki-erőszakoljon egy ebédmeghívást, amikor megszólalt az autóba szerelt mobiltelefon. Egy női hang azután érdeklődött, hogy ebédelhetnének-e együtt. Mármint Alex meg a hang tulajdonosa.

És Alex igent mondott!

Sőt, nem egyszerűen igent, hanem azt mondta, hogy semmi különösebb dolga nincs, máris indul!

Szóval ő, Lotte, semmi különös! Wtf?! Mi jöhet még?

Pirosra váltott a lámpa. Lotte, semmivel nem törődve, kiugrott az autóból, és elrohant. Amilyen váratlanul érkezett, olyan váratlanul távozott, Alex aznapi programjából.

A férfi nevetve tárcsázott egy számot.

– Kösz, Debi, megmentettél! Jó, hogy kitaláltuk ezt a kis titkos kódot a telefonnal. Lotte már megint kábított. Nem tudom, merre járt, egyszer csak az autóban termett, aztán azt akarta beadni, hogy szerelmes egy pasiba, aki ejtóernyőzik.

– Jaj, Alex, mikor lesz ennek vége? Ez a fruska még sok bajt csinál, mielőtt felnő!

Harmadik fejezet

*Minden kérdésre ugyanaz a válasz:
Kell egy pasi! Alex kell! Vagy David!*

Lotte felszállt az első autóbuszra, ami megállt a megállóban. Meg sem nézte, hová megy. Dühös volt. Önmagára, Alexre, mindenkire! Az egész világra!

Egyszer csak, egy repülőtéren bújta ki a dombok mögül és a levegő megtelt apró, színes pontokkal. Lotte azonnal leszállt a buszról. Megtorpant. Mit akar ő itt? Ejtőernyőzni? Ez hülyeség! Miért akarna? Neki aztán semmi köze ezekhez a madzagbohócokhoz!

De tényleg, miért ne akarna ejtőernyőzni? Vajon képes lenne arra, hogy kiugorjon, egy egyébként teljesen ép gépből? És mi van, ha ő lesz az a kivétel, akinek nem nyílik ki az ejtőernyője? Mi lesz, ha életben is marad, de nyomorék lesz, tolókocsiban töltheti majd az egész életét?

A sarkon fordulást latolgatta éppen, amikor a feje fölött furcsa hangokat hallott. Felnézett a tiszta, kék égre, és számtalan színes ejtőernyőt látott kinyílni. A srácok vidáman kurjongattak, pörögtek, és olyan kunsztokat csináltak, amitől Lottének a lélegzete is elállt. A földetérés után tovább folyt a bohóckodás, hol innen, hol onnan hallatszott a felszabadult nevetés. Ez a semmi mással össze nem hasonlítható

hangulat, magával ragadta! Igaz, csak a reptér szé-
léig merészkedett. Leült az árokpartra, és egész dél-
után ott is maradt. Ahogy egy gyerek rácsodálkozik
a nagyvilágra, úgy csodálkozott rá ő is mindenre,
amit addig csak a televízióban látott, vagy az újsá-
gokban olvasott. Egy idő után már nem kapta fel
ijedten a fejét a nyíló ejtőernyők pukkanásszerű
hangjára, már nem szorult össze a torka minden
egyes felszállás előtt, és nem számolta görcsösen,
hogy hányan ugranak ki a gépből, és hány ejtőernyő
nyílik ki a feje fölött.

Vágyakozott! Arra vágyott, hogy ő is ott lehessen,
hogy ehhez a társasághoz tartozhasson! Szeretett
volna részesévé válni a tréfáknak, együtt nevetni ve-
lük. És már nem félt attól, hogy nem nyílik ki az ej-
tőernyője! Érezte, hogy nagyon-nagyon szeretné ki-
próbálni az ugrást, saját magát! Szeretne odamenni!

Aztán megrázta a fejét, mint aki akkor ébredt fel,
valami fura álomból. Egy frászt! Még csak az kellene,
hogy valami nagyképű barom elhajtson, mint egy kis
pisist! – morgott magában.

Egyedül akart maradni, megemészteni mindazt,
amit látott, amit érzett. Egyszerre vágyott rá és félt
tőle. Viszont Alex is azt mondta, hogy aki ejtőernyő-
zik, az felelősségteljes, komoly. Ha ő is ejtőernyőzik
majd, akkor Alexnek tuti, hogy megváltozik a véle-
ménye róla! Meg kell, hogy változzon a véleménye
róla! Ráadásul, ha ide csupa felelősségteljes ember
jár, akkor azok között csak akad egy, aki elveszi a
szüzességét! Persze, felelősségteljesen! Ha minden
ejtőernyős csak fele annyira jó pasi, mint Alex meg a
„kellemes bariton”, akkor az már nem lehet rossz!
Ezekkel a pasikkal aztán lehet flexelni a suliban! „Az

én szerelmem ejtőernyőzik és csupa felelősség meg komolyság! Azt nem lehet másképp csinálni!” – próbálgatta félhangosan Lotte, hogy hogyan meséli majd el a barátnőinek a legújabb híreket, miközben nagy sóhajtások közepette elindult a buszmegálló felé.

Csak szerezni kell egy pasit! A többi már megy magától. És a csajok megpukkadhatnak! Ezzel tutira, maga mögé utasít mindenkit! Nem lesz versenytársa a suliban! Ezt még egy egyetemistával sem lehet felülmúlni! Tulajdonképpen, a délutáni srác is erősen abba a kategóriába tartozott, akit az ember nem rúg le csak úgy, az ágyáról! És ha szerencséje van, a fiú jóval idősebb lehet nála. Mert ugye, az nem baj, ha kettőjük közül legalább az egyikük tudja, mit kell csinálni a döntő pillanatban.

Merengéséből – fenekénél fogva – egy férfitenyér ébresztette fel.

– Tényleg nem rossz! És végre nem ül rajta senki! – zendült fel a kellemes bariton a háta mögött.

Lotte hirtelen olyan zavarba jött, hogy összeakadtak a lábai, majdnem pofára esett. Aznap már másodszor. Ezek után, vajon, mit gondolhat rólam? – töprengett magában. Nem sokáig! Szinte azonnal megtudta.

– „Semmit sem lehet a kétbalkezesek ellen bebiztosítani, mert a kétbalkezesek rendkívül találékonnyak.” Bár a te esetemben inkább a kétballáb ellen kellene biztosítás, igaz? – vigyorgott rá a fiú.

Lotte éppen valami nagyon csúnyát akart válaszolni, már fel is fújta magát, mint a pulykakakas, amikor támadni készül.

– Ne szívd mellre, amit mondtam, csak Murphy-től idéztem – mosolygott a fiú, kedvesen.

– Miért, saját gondolataid nincsenek, hogy másét használod? – vágott vissza, gondolkodás nélkül.

– A csinoságodat kellőképpen ellensúlyozod a stílusoddal! Ölni is képes vagy szavakkal? – nevetett még mindig a „kellemes bariton”, de közben a kezét, udvariasan áthelyezte Lotte derekára.

– Az érzelmi megsemmisítésen túl még nem jutottam. De gondolkodtam már azon, hogy továbbfejlesztem magam!

Lotte abban a pillanatban, egyáltalán nem tartotta jó ötletnek sem az ejtőernyőzést, sem az ismerkedést! A pokolba kívánta az egész napot!

Közben észre sem vették, hogy már az autóbusz-megállóban álltak. Kicsit lehűlt a levegő, Lotte megborzongott.

– Vedd föl a pulcsimat, mielőtt megfázol! – nyújtotta a fiú a pulóverét.

– Idegen férfiaktól nem fogadok el semmit! – válaszolta a lány mosolyogva, de már nyújtotta is a kezét érte.

– Megint jogos a két pont. Melletted hajlamos vagyok elfeledkezni a legalapvetőbb udvariasságról is.

Kihúzta magát, szertartásosan meghajolt.

– Hölgyem, engedje meg, hogy bemutatkozzak. A nevem David Gutta.

– Nagyon örülök, uram – hajolt meg ugyanolyan szertartásosan a lány is –, engem a Lotte névvel ajándékoztak meg a szüleim.

A vezetéknevét direkt elhallgatta, mert nem akarta, hogy David másképp nézzen rá.

– Lotte? Érdekes név. Még soha nem találkoztam olyannal, aki ezt a nevet viselte!

– Tudod, eredetileg sokkal prózaibb nevet szántak

nekem, de amikor megszülettem, és anyukám meglátta, hogy hosszú hajam van, azonnal megváltoztatta a családi döntést.

– Ugye, most hülyülsz? Az újszülöttek kopaszon születnek!

– Hát persze, de nem mindegyik. Én húsz centis hajjal jöttem a világra.

Beállt a busz, felszállás után Lotte levette a hátáról a pulóvert, és visszaadta Davidnek.

– Köszönöm, már nem kell!

– Persze, hogy nem! De akkor a szőrszálak a karodon mitől állnak vigyázz állásban?

– Hülye vagy, de betudom a korodnak ezt az állapotot. Azért nem kell a pulcsid, mert közben eszembe jutott, hogy az én táskámban is van egy.

– Akkor miért nem veszed fel? Rossz rád nézni! Egy lúd nem tud így bőrizni! – kérdezte értetlenül a fiú.

– Azért nem veszem fel, mert akkor nem fáznék, és ha nem fáznék, akkor nem tudnánk miről beszélgetni – vágta ki magát Lotte.

– Hidd el, utána is tudunk miről dumálni!

David megvárta, míg Lotte belebújik a saját pulóverébe. Amikor a lány szétrázta dús, szőke haját, David látható elragadtatással gyönyörködött benne. Természetesen ez nem kerülte el Lotte figyelmét sem. Várakozással nézett a fiúra.

– Holnap? – kérdezte óvatosan.

– Vasárnap! – felelte szemrebbenés nélkül Lotte.

– Kösz, azt én is tudom - mosolygott. – Azt szeretném megtudakolni tőled, hogy kijössz-e a reptérre holnap is?

– Még nem tudom. Érdekes?

– Talán...

– Meggyőztél! – sóhajtott látványosan Lotte. – Ha elengednek otthonról, akkor jövök.

David elnevette magát, majd hirtelen egy futó csókot lehelt Lotte szája szélére. Hátrasimította a haját, és játékosan megpuszilta az orra hegyét is.

– Szuper! Holnap nyolckor ütközünk, itt, a buszmegállóban.

Lotte egész éjjel alig aludt. Háromszor is beállt a zuhany alá. A haja szinte meg sem száradt közben. És döntött! Ha nem próbálja ki az ejtőernyőzést, soha nem lesz pasija! Ha soha nem lesz pasija, soha nem veszíti el a szüzességét. És ha szűz marad, a végén Alex, valami üres fejű csinibabát fog feleségül venni, helyette. De ő Alexet akarja! Meg egy kicsit Davidet.

De aztán csak Alexet!

Miután ezt megbeszélte magával, végre megkönnyebbült, és elaludt.

Az ébresztőóra a lehető legrosszabbkor szólalt meg. Igaz, jókor soha nem tudott megszólalni, tekintettel arra, hogy Lotte hétalvó volt. A szokásos fűria-hangulatban ébredt, betámolygott a fürdőszobába. Ahogy beállt a zuhany alá, rögtön felfedezte, hogy nincs bent a törölközője. Vizes lábbal végiggyalogolt a parkettán, fogta a törölközőket, elindult velük vissza. Ahhoz még túl korán volt, hogy elkerülje az az aprócska dolog a figyelmét, hogy a vizes parketta csúszik. Na, nem sokáig, mert abban a pillanatban, amikor az első két piruetten túljutott, az összes fizikai törvényszerűség beugrott a vizes padlóról. Szerencsére a második kör végén simán elkapta az ajtófélfát, így csak a könyökét meg a térdét verte be egy

kicsit. Most már óvatosabban közlekedett. A két számmal kisebb farmert és a hasvillantós pólót az utolsó pillanatban kapta magára, aztán már rohant is. Nagyapja csak a fejét csóválta, amikor a futó csók az orra hegyén csattant. Lehet, hogy Alexnek tegnap nem hazudott ez a fruska, és tényleg szerelmes?

David már ott szobrozott a megállóban.

– Azt hittem, nem jössz – nézett a lányra szemrehányóan.

– Miért ne jöttem volna? Jó az idő, jó a program, a pasi se rossz! – vigyorgott Lotte.

David nyakig pirult. Lehet, hogy tovább is, csak az nem látszott. Lotte örömmel konstataálta, hogy hatás-sal van a srácrá! De öröme nem tartott sokáig!

– Jól felválták a nyelved, hallod! Vigyázz, egyszer még magadat sérted meg vele! – vette apáskodóra a figurát David.

– Ó, bocsánat! Elnézést, hogy meg merészeltem szólalni a saját stílusomban! Vegyek talán illemórákat, hogy szabatosabban és kulturáltabban tudjam kifejezni magam? Még senkitől nem hallottam, hogy egy repülőtérrre csak illem-vizsgával engedtek volna be! – dühöngött és már azon gondolkozott, hogy hazamegy, amikor megérkezett a busz.

Vasárnap lévén, jóval kevesebben voltak rajta, mint előző nap. A hátsó ajtóhoz álltak, élvezték a nagy melegben a langyos huzatot. Lotte elfelejtette összekötni a haját, így az, állandóan az arca előtt kavargott. Végre David megelégette és hátrafogta a kezével. De a makrancos tincsek minduntalan kiszabadultak az ujjai közül, így újra és újra kénytelen volt

végigsimítani a lány arcát, nyakát, újabb és újabb szökött hajszálak után kutatva. Lottét sosem tapasztalt érzések járták át. Borzongott. Remegett a lába. A szíve majd' kiugrott a helyéről. Izzadt a tenyere. Behunyta a szemét, mert félt, hogy a tekintete elárulja azt az érzelmi zűrzavart, ami benne tombolt.

– Hé, jó lenne, ha megmozdítanád azt a csinos kis hátsódat, mielőtt még egy kört megyünk a busszal! – rángatta vissza a valóságba David. – Ébresztő, hétalvó! Az éjszaka való az alvásra, nem a fényes nappal!

– Ide figyelj! Ha meggebedsz, akkor sem hozol ki a sodromból, világos? Kevés vagy te ahhoz! – replikázott Lotte, szinte azonnal.

Ha lett volna annyi esze, hogy ezt az utolsó mondatot nem teszi hozzá, akkor biztosan elmaradt volna az aznapi nagyjelenet a buszmegállóban.

Davidet – látszólag – felbőszítette a megjegyzés. Az utolsó lépcsőfokról lelépve visszafordult, de nem azért, hogy segítsen Lottének leszállni a buszról, hanem azért, hogy a vállára kapja, mint egy krumpliszákot, és kiporolja az egyébként csinos fenekét. Lotte tehetetlenül kapálózott.

– Azonnal tegyél le! Hallod? Visszavonok mindent, csak tegyél már le! – visongott, mint egy kismalac.

Arra azonban egyiken sem voltak felkészülve, ami ezután történt. Lottének még csak az egyik lába ért földet, amikor megállt előttük egy nyolc év körüli kiskölyök, végigmérte kipirult arcukat, majd megszólalt.

– Akartok kefélni? Kölcsönadom a kéglit, az őseim nincsenek otthon! Egy kiló egy órára!

Se köpni, se nyelni nem tudtak a meglepetéstől!

– Nope! Köszí, kibírjuk, míg hazaérünk! – mondta

elfúló hangon David. – De azért rendes tőled, hogy felajánlottad.

– Én csak jót akartam, haver! Az apám mondta, hogy nincs rosszabb egy kielégítetlen nőnél! – húzta fel a vállát a kis taknyos.

– Speciel engem most az is kielégítene, ha abba tudnám hagyni a röhögést – mondta a könnyeit törölgetve és a zavarát leplezve, Lotte.

Negyedik fejezet

*A hazug embert tényleg utolérik...
de addig még sok minden történik!*

Végre elindultak a reptérre. Ideje is volt, mert tisztes nézősereg gyűlt össze körülöttük. Már legalább öt perce gyalogoltak, és még egyikük sem szólalt meg. David lopva Lotte arcát figyelte. Megpróbálta kitálcálni a lány gondolatait. Fejlett, nőies alakja szöges ellentétben állt a szinte fékezhetetlen csitri-stílusával. Mintha csak a húgát látta-hallotta volna! Ő volt ilyen tizenhat-tizenhét évesen, amikor kívül már nő volt, de belül még gyerek. David tekintete tovább vándorolt a lány karcsú nyakára, feszes, formás mellre, vékony derekára, lehetetlenül apró lábaira, amik a tornacipőben még kisebbnek tűntek. Kedvére való volt a látvány. Saját maga is meglepődött, hogy nem zavarta a köztük lévő, látható korkülönbség.

David megtorpant. Uramisten! Lehet, hogy még kiskorú?!

– Mi a gond? – nézett rá Lotte.

– Semmi, csak kérdeznem kell valamit. Ne értsd félre, de tudnom kell, hogy betöltötted-e már a tizen-nyolcat? Mert addig, csak szülői engedéllyel próbálhatsz ki bármit a reptéren – füllentett David.

Illetve csak félig füllentett, mert ez igaz volt, de ő

nem kifejezetten ezért akarta tudni, hogy hány éves a lány. Lotte viszont dühös lett. Veszélyben volt a terve. Ismét! Érezte, hogy David megingott. Nem tudta, hogy kockáztasson vagy legyen őszinte? A kockáztatás mellett döntött. Ha kiderül, hogy még a tizenhatot is csak két hónap múlva tölti be, legfeljebb átmeneti amnéziára fogja, vagy a már jól bevált módon átmegy támadásba, hogy David értette félre az életkorát. Vágott egy fintort, és most csak ennyit mondott:

– Chill! Liliomtiprástól már nem kell félned!

David mindenkinek úgy mutatta be Lottét, mint a barátnőjét. Senki nem talált kivetnivalót a dologban. Megszokták már, hogy időnként valaki mellett feltűnt egy-egy lány, aki felnézett rájuk a szent örületük miatt, aztán az esetek nagytöbbségében, ugyanezért, el is tűnt. Talán egy-kettő az, aki hosszabb ideig bírta a reptéri hétvégéket, azt, hogy ilyenkor be kellett érniük a másodhegedűs szerepével.

A fiú otthonosan mozgott a társaságban, az idősebb ernyősök is haverként kezelték. Lotte – ezáltal – szinte azonnal az érdeklődés középpontjába került. Egy magas, szőkés-vöröses hajú férfi, akit társai csak Rozsdásnak szólítottak, szakértő szemmel járta körbe a lányt.

– Te, David, nem gondolod, hogy túl jó neked ez a nő? Figyelj rám, szépségem! – fogta meg Lotte karját.
– Nagyon vigyázz, mert ez a fiú veszélyes! Én ismerem, csak meg akar kefélni, hidd el!

Lotte egy szempillantás alatt formába lendült.

– Cringe! Ezzel a figyelmeztetéssel már elkéstél!

Körös-körül nevetés hallatszott. Csak David pirult el, Lottének a szeme sem rebbent. Egyébként is

mesteri szinten tudott hazudni. Bár ő ezt tagadta, és mindig azzal védekezett, hogy nem hazudott, csak nem mondta meg az igazat.

– Rozsdás, ez nem jött be! – mondta harsányan nevetve egy másik, kicsit kopaszodó, de nagyon sármos hapsi.

Többen észrevétlenül közelebb húzódtak, várva a folytatást. Lotte a szeme sarkából látta, hogy Davidnek jól láthatóan dagadtak a keblei, hiszen a férfiak egyértelmű sóvárgással néztek rá. Nem volt nehéz kitalálni, hogy lesz még némi meglepetésben része!

Egy idősebb férfi kászálódott le egy fura, piros-fehér kockás autóról, és indult el feléjük.

– Na mi van? Szereltek, vagy szereltek? Ne a lánynyal foglalkozzatok, a szemetek a cucon legyen! A lányon majd én tartom rajta a szemem!

– Vigyázz, nehogy az Apu a kezét is rajtad akarja tartani! – mondta egy újabb hang, akit már nem is tudott beazonosítani a lány, a rengeteg név, illetve becenév közül.

– És akkor mi van? Irigykedsz talán!? – kérdezte kihívóan Lotte. – Tudod, ez nem kopik! Jut is, marad is! – riszálta meg a fenekét, ezzel frenetikus hatást váltva ki az ejtóernyősökből.

Többen elismerően nevettek, tetszett nekik a lány vagánysága. Az, hogy értette a viccet, nem vette komolyan a megjegyzéseket, és ugyanolyan könnyedén vágott vissza, mint ahogy ők incselkedtek vele.

Egyikük meg is jegyezte.

– Drágám, ha igazi férfira lesz szükséged, csak egy szavadba kerül, és rohanok hozzád!

– Ebből csak azt nem értem, hogy ha igazi férfit akarok, akkor miért neked szólnak? – dobta vissza

rögtön a labdát Lotte nevetve.

Fantasztikusan érezte magát! Nőnek! Ezek a pasik nem tapogatták, nem suttogtak a fülébe obszcén szavakat! Egyszerűen csak élvezték a társaságát. Elfogadták őt. Olyannak, amilyen!

Az Apunak szólított férfi átkarolta a derekát, és kedves erőszakossággal a piros-fehér kockás autó felé vezette.

– Mit is mondtál, mi a neved?

– Lotte. Téged miért hívnak Apunak?

– Rám ragadt. Némelyik srác, tényleg a fiam lehetne. Repültél már, Lotte?

– Még nem. Soha.

– És szeretnél?

– Hát persze! Különben miért lennék itt?

– Például azért, mert David barátnője vagy, ha jól láttam. Jól láttam?

– Számít?

– Igazad van, ez a ti dolgotok. Számomra mindaddig lényegtelen, amíg David higgadt és józan marad. A következő gépet én viszem fel, te meg elüldögélsz majd a másodpilóta helyén – váltott témát a férfi.

– Oké, és nagyon köszönöm!

– Ne köszönd! Ez a legkevesebb! – ezzel visszakísérte Lottét a srácokhoz, kezét csókolt neki, rákacsintott. – Uraim, meg lehet pukkadni! A lány az enyém! Nekem ígérte magát! Készülj, édes, ezeket a pupákokat kidobáljuk háromezerről, aztán miénk a végtelen kék ég!

A lány, tekintetével Davidet kereste. Ő kérdően nézett rá. Miután falánk tekintetek kísérték minden lépését, Lotte enyhén riszálta a fenekét, majd Davidhez érve lábujjhegyre állt, nyújtózott kicsit, hogy puszt

adhasson neki.

– Hogy érzed magad? Látom, sikered van! – jegyezte meg a fiú, némi éllel a hangjában.

– Tuff ez az egész! Apu meghívott repülni.

– Mindenkinek elcsavartad a fejét.

– Mindenkinek? – kérdezte a lány, miközben úgy nézett végig a fiún, hogy annak beleborsódzott a háta.

– Igen, mindenkinek – felelte halkan.

David rettentően kívánta Lottét, azt, hogy megérinthesse. Két kezébe fogta az arcát, a szeméből próbálta kiolvasni a választ. Nem mert hinni saját magának; a lány szemében biztatást, sőt, sürgetést látott. Szinte sistergett köztük a levegő. Mégsem merte megcsókolni. Épp csak megérintette az ajkát. Félt attól, hogy félreért valamit. Hiszen még azt sem tudta, hogy valójában hány éves! Egyáltalán nem volt biztos abban, hogy amit legszívesebben tenne, az nem liliomtiprás-e. Az ösztönei mást súgtak! Óvatosságra intették.

– Szerelni! – jött az utasítás.

– Bocs, de össze kell szednem a cuccaimat. Oda-kísérhetsz a géphez – mondta kicsit megkönnyebbulve David.

– Megtiszteltetésnek veszem, uram! – felelte elégedett mosollyal Lotte és közben pajzán gondolatok cikáztak a fejében.

Most már nem csak sejtette, határozottan tudta, hogy egy kincset talált. A fiú romantikus, nem hülye és jól is néz ki. Kitűnő bevezetés lesz belőle Alex előtt.

Alex! A fene egye meg, hogy amikor végre jól érzi magát, akkor tuti, hogy eszébe jut a pasi! De most csak azért sem hagyja elrontani a kedvét!

Kézenfogva sétáltak oda a géphez. Hátuk mögött tovább hülyéskedtek a srácok, egymást és őket ugratták.

– Te, David, nem félsz Apuval kettesben hagyni a lányt? Tudod milyen! Ahogy mi kiugrunk a gépből, rögtön bekapcsolja a robotpilótát, aztán ki tudja, mi történik majd köztük!

– Arra gondoltál-e, David, hogy ha Apu kezelésbe veszi a barátnődet, akkor el is búcsúzhatsz tőle?!

Volt, aki csak annyit kérdezett:

– Mondd, fiam, nem félted ezt a zsenge nőt?

David mosolyogva, türelmesen végighallgatott mindenkit és csak utána válaszolt.

– Én azt hiszem, inkább Apuért kellene izgulnotok! Erre megint mindenki nevetni kezdett.

Lottének olyan érzése támadt, mintha valami mesebe csöppent volna. Mindig sok barátja volt, de csak most először érezte úgy, hogy tartozik is valahová. Nem hitte, hogy létezik ez az érzés! Mint ahogy nem hitte volna azt sem, hogy vadidegen emberek között, első alkalommal úgy érzi majd magát, mintha ezeréves barátok lennének. Némelyiknek még a nevére sem emlékezett, de máris feltétel nélkül a barátjának tekintett, mindenkit. Beszálltak a gépbe. David előre kisért, megvárta, míg beült a másodpilóta helyére. Gyorsan egy pusztit nyomott az orra hegyére.

– Jó repülést! Remélem, nagyon fog tetszeni!

– Te csak törődj a magad dolgával, fiam! Lottével majd én foglalkozom!

– Oké, Apu! – ment nevetve a helyére a gépben.

David leült a többiek közé. A gépben két oldalt voltak ülések, olyan fapadosnak látszottak. Apu közben lelkesen magyarázott a lánynak.

– Tedd fel a fülhallgatót, mert akkora lesz a zaj, hogy nem fogod hallani, amikor mondok valamit! Hallasz engem?

– Igen, tökéletesen! – válaszolta a Lotte.

– Elfelejtettem mondani, hogy ha megnyomod azt a gombot, akkor én is hallom, amit te mondasz! Most próbáld ki!

– Igen, tökéletesen hallak. Te is engem? – kérdezte mosolyogva Lotte.

– Most már minden oké, indulhatunk!

Apu végig magyarázott, hogy mit csinál és miért, de Lotte olyan izgatott volt, hogy alig figyelt oda. Aztán egyszer csak a gép megmozdult. Elkezdett gurulni a füves pályán, egyre gyorsabban, majd lassan, lomhán felemelkedett. A föld fokozatosan távolodott, de még mindig tökéletesen látta alattuk a fákat, házakat, bár az emberek egyre kisebbek lettek.

– Gyönyörű, igaz? – kérdezte Apu.

Lotte csak bólogatni tudott, a torkát sírás szorongatta. Csodálatos érzés volt fentről nézni a világot! Kitágult a látóhatár, eltörpültek a tárgyak, egyszerre lett kicsi és hatalmas a világ. Eltűntek a problémák, nyugalom lett úrrá az emberen.

Különleges extázisba kerül az, aki élvezi a repülést. Ez az érzés a repülés után sem múlik el. Segít átvészelni a hétköznapiakat, erőt ad az elviselhetetlenhez, színt visz a szürkeségbe, vidámságot a szomorúságba. Aki szereti a repülést, az szereti az embereket. Aki boldog a magasban, az képes megtalálni a boldogságát lenn, a földön is.

Lotte tágra nyílt szemekkel fogadta be ezt az új világot. Rácsodálkozott a felhőkre: a kis pamacsokra, a fátyolszerűekre, a bodrosokra, a hófehérekre, a

kicsit szürkékre. Elképzelte, hogy ott sétál rajtuk, beleveti magát, mint sok évvel ezelőtt Liza néni dunyhájába. Vagy lelógatja a lábát, mint ahogy a cseresznyefáról tette, a barátnője, Anett nagymamájánál.

Elképzelte, ahogy hanyatt fekszik, csodálja a napot, az eget! Amikor megunta, megszámlálja a bárányfelhőket, terelgeti a nyájat, elkergeti a csúnya viharfelhőt, aztán hagyja, hogy a napsugarak újra kényeztessék, simogassák, cirógassák.

Ki tudja, meddig ábrándozott volna még, ha Apu hangja magához nem téríti.

– Most figyeld az ajtót, mindjárt szétszórjuk őket!

Lotte, hogy jobban lásson, kicsavarodva ült az ülésen. Davidet kereste a tekintete. A fiú rámosolygott, majd a többiekkel együtt, szinte kimenekült a gépből. Mint akik büntetésükből szabadultak, úgy ugráltak ki a nyitott ajtón! Soha nem tapasztalt érzés tört fel Lottéből, valahonnan, a lelke legmélyéről! Úgy érezte, egész életében erre várt, mindig is ezt akarta! Ki akart ugrani ő is! Tudni akarta, milyen az, amikor valaki kilép a semmibe?! Érezni a szabadságnak azt a fokát, amit földi halandó csak a levegőben élhet át.

Apu tudta, mi megy végbe a lányban. Nem először látott már ilyet az elmúlt harminc évben. Láttá, de nem szólt. Hagyta, hogy gyönyörködjön, örömködjön, hogy elcsábuljon és elcsituljon. Aztán lassan alább hagyott a varázs. Miközben egyre lejjebb ereszkedtek, megmutatta, hol, mit lát a lány. Lotte nem is gondolta volna, hogy ilyen messze el lehet látni a gépből. Aztán tettek egy kis kitérőt a tavak felé, majd jóval a srácok után értek földet.

Lotte nem szívesen mozdult meg. Abban reménykedett, hogy még nem ért véget a csoda, csak

átmenetileg szünetel. Aztán Apu a kezét nyújtotta, sőt, a gépből derekánál fogva segítette le, természetesen úgy, hogy a fiúk jól lássák. A hatás nem maradt el.

– Jó volt, Apu?

– Láttuk, hogy amint kiugrottunk, rögtön bekapcsoltad a robotpilótát!

– Mi van, kifogyott az üzemanyag, hogy máris leszálltatok?

Lotte még mindig alig tudott megszólalni. A nyakába borult a férfinék, két oldalról megpuszilta, majd ránézett, és nagyon halkán azt mondta:

– Ehhez kevés egy köszönöm, de még kettő is. Soha nem fogom elfelejteni!

– Láttam, hogy beleszerettél a repülésbe, a levegőbe. De vigyázz, nemcsak a barátaid, az ellenségeid is lehetnek! Ne becsüld le, tiszteld őket mindig és mindenkor! Most pedig gyere, erre iszunk egyet!

Felmentek a bűfébe, és meleg almalevet ittak. Soha még olyan finomat!

– Tudod, Lotte, örülök, hogy David egy ilyen lánynyal akadt össze! A legutóbbi barátnője minden igyekezetével azon volt, hogy abbahagyassa vele az ejtőernyőzést. Ki nem állhatta a repülőteret, utálta a fiúkat és azok is őt. Egyetlen egyszer jött le a klubba, az is botrányba fulladt. Te nem ilyen vagy, igaz?

– Ez most kérdés, vagy megállapítás?

– Megállapítás. Tudom, hogy nem ilyen vagy! Figyeltelek! A srácok rögtön befogadtak. Azonnal felmérted a helyzetet. Nem dőltél be a nagy dumáknak, nem dobtad el az agyad az első bóktól, szóval a lényeg az, hogy közénk való vagy! Daviddal is, de megkockáztatom, hogy nélküle is!

– Kösz, erre majd még figyelmeztetlek – nevetett Lotte boldogan.

– Azt hiszem, nem lesz rá szükséged. De ha netán másra igen, akkor is bátran fordulhatsz hozzám.

– Úgy mint?

– Szerelem, szakítás, gyermekáldás, van barátod, nincs barátod, pénzhiány, bármi az ábra, jöhetsz hozzám.

– Oké. És kösz!

– Gyere, menjünk vissza a fiúkhoz, mielőtt kiütést kapnak az irigységtől!

Kéz a kézben, fülig érő, cinkos vigyorral sétáltak vissza a starthoz. A következő felszálláshoz készültek éppen, amikor odaértek. Lotte csak intett Davidnek, és végigdőlt az egyik hajtogató ponyván. Élvezte a napsütést, most már szinte kellemesnek hatott a repülőgép zaja. Türelmetlenül kísérte tekintetével a lusta gépet, várta, mikor ugranak ki a fiúk. Apu mellé ült, egy fűszállal játszott. Nem volt zavaró a csend, sőt, valami csodás, meghitt hangulatot árasztott.

– Ez milyen gép? – törte meg a békés hallgatást Lotte.

– Antonov AN-2. Ancsának becézik. Onnan ismered meg, hogy duplaszárnyú, azaz hivatalosan kétfedelű repülőgép, és egy motorja van elöl. Meg hogy borzasztóan lusta. Tudod, ez a gép is nagyon öreg már. De a fiúk szeretik. Az a másik, ami most karbantartás alatt van, az a LET L-410 Turbolet típusú gép. Könnyű őket megkülönböztetni, mert az L-410-nek két motorja van, egy-egy a két szárnyon. Az sem mai gyerek már, de kicsit gyorsabb, mint a jó öreg Ancsa – lendült bele a magyarázatba Apu.

Végre felkapaszkodott a gép háromezer méterre, és egyszer csak sok kis apró pont jelent meg az égen. Voltak, akik összekapaszkodtak, mások egyedül zuhantak. Aztán pukkanásszerű hanggal egymás után nyíltak ki az ejtőernyők. Egy idő után kivehetővé váltak a ruhák, sisakok, bár Lotte még nem ismerte fel a fiúkat.

– Nézd, ott jön David! Neki van csak fehér ejtőernyője! Fogadjunk, hogy ideesik, az orrunk elé! – szolt Lottének az egyik idősebb ejtőernyős, aki úgy döntött, aznapra befejezi az ugrást, és lány másik oldalára telepedett le.

Lotte felült, és merev nyakkal, egyfolytában csak a fehér kupolát figyelte, ami tényleg egész közel ért már hozzá. Még egy forduló, és abban a pillanatban, ahogy az arcát meglátta, már földet is ért, a cipőjétől öt centire.

– Megjöttem. Nem unatkoztál?

Lotte meg sem várta, hogy a fiú levegye magáról a szerelést, a nyakába ugrott és szájon csókolta.

– Örülök, hogy megjöttél, már vártalak. Unatkozni nem unatkoztam, mert nem hagyták!

– Még mindig számolod a nyíló ejtőernyőket?

– Mindig, és még jobban. Most már érdekelt vagytok bennük! Főleg egy fehérben!

David úgy nézett Lottére, hogy annak beleremegett a lába. Ez hát, amiről a könyvek írnak? A szerelem első látásra? Valahogy jelentéktelennek tűnt minden: az, hogy nem volt rajta selyembugyi, hogy nem viselt sminket, hogy a bizsukat, ékszereket otthon hagyta. Csak ő számított és David. De hogyan tovább?

Közben egy lány érkezett a reptérre. Látszott, hogy

ő sem ma csöppent közéjük. Mindenki régi ismerősként köszöntötte. David azonnal bemutatta Lottét Marinának. Ő mosolyogva nyújtotta a kezét.

– Örülök, hogy végre talált David magának egy rendes csajt. Kár, hogy ez nem mindenkinek sikerül.

– Valami bajod van, Marina? Nem ilyen szoktál lenni – kérdezte David.

– Á, semmi bajom! Különben is, mindjárt helyrejövök, ha ugrom egyet.

– Ugorj kettőt, szívem, attól garantáltan megjön a kedved – mondta a Rozsdásnak nevezett ürge, miközben barátian megveregette a lány fenekét, amit az láthatóan természetesnek vett.

– Már több, mint ötszáz ugrása van! Benne van a válogatottban is, mégsem flexel! – avatta be David a részletekbe Lottét. – Biztosan jól ki fogtok jönni egymással. Nem tudom, most mi baja van, remélem, csak Dodóval vesztek össze. Tudod, a barátja is ejtőernyős, és mivel Marina sokkal jobb nála, féltékeny rá – folytatta, kicsit halkabban. – Egyfolytában balhézik, hogy hagyja abba. Arra hivatkozik, hogy félti, meg hogy itt az ideje, hogy összeházasodjanak. Marina inkább gyereket szüljön, ne ejtőernyőzni járjon. Ő meg tojik az egészszre. Imád ide kijárni, és esze ágában sincs férjhez menni, mindent feladni.

Beszélgetés közben David szép nyugodtan behajtott az ejtőernyőt. Amikor végzett, akkor jött rá, hogy Lottét is be akarta fogni.

– Na mindegy, ezt most megúsztad! Remélem, figyeltél, mert a következőt te hajtogatod – mondta tréfás szigorral.

– Az addig rendben van, de ki mer vele ugrani? – kérdezte nevetve a lány.

– Szerelni! – hangzott a jól ismert utasítás.

Néhányan nyugodtan ültek tovább a ponyván, mások sietősen vették hátukra az ejtőernyőt. Marina is szerelt. Apu odament hozzá, valamit beszélt vele. A lány megrázta a fejét, hátára vette az ejtőernyőt és elindult a gép felé. Ahogy felszálltak, Apu ismét odaült Lotte mellé a ponyvára. Szinte mindenki merev nyakkal nézte a gépet, közben meg be nem állt a szájuk. Régi történeteken nevettek.

Lotte alig figyelt rájuk. Daviden járt az esze. Biztos volt abban, hogy a ma éjszakát együtt töltik. Ja, együtt, egészen addig, amíg haza nem érnek! Mert nagyapja nem engedi meg, hogy David ott maradjon tizenegy után is. Ha kell, saját kezűleg dobja ki. Arról meg szó sem lehet, hogy ő maradjon ki, mert ha tízig nem ér haza, a nagyapja az egész rendőrséget, plusz a cég valamennyi emberét mozgósítani fogja. A nagyapja szinte fanatikusan félti. Mindig, minden percben tudni akarja, hogy hol van. Most is azt hazudta, hogy Anettel és a szüleivel megy a horgásztanyára. Szóval nem lesz könnyű megszervezni, hogy Daviddel töltse az éjszakát! Ha csak meg nem lóg valahogy!

Közben a srácok kiugrottak a gépből, egymás után nyíltak ki a színes ernyők. Ki előbb, ki később nyitott, mígnem már csak egyetlen pont zuhant lefelé furcsán. Ekkor Apu hirtelen felugrott a helyéről, de felálltak mások is.

– A rohadt életbe, nyisd már ki!

A férfi, mint az örült, rohant a repülőtér egy távolabbi sarka felé. Ekkor már többen is kiabáltak, egymást túlharsogva.

– Nyisd már ki, húzd meg! Mit csinálsz, te hülye? Miért nem nyitsz? Mire vársz még?

Néhányan úgy gondolták – vagy csak automatikusan cselekedtek –, hogy ha közelebb rohannak a tehetetlenül zuhanó testhez, talán még az utolsó pillanatban, valami csoda folytán, kinyílik majd az ejtőernyője.

– Marina! Nyisd ki! Húzd meg a zsinórt! Ne csináld! Szeretlek! Marina!

Egy pillanatra mindenki megdermedt. Dodó, Marina barátja állt a reptér szélén, és képtelen volt megmozdulni. Csak nézte a tehetetlenül zuhanó testet. Nézte, ahogy a reptér egy távoli sarkába lezuhant. A fiúk egy része, mint az őrült rohant az összetört testhez. Ketten a fura autónál álltak, és telefonálni próbáltak, de közben egyfolytában hátrafelé pislogtak, hátha mégsem igaz az, amit a saját szemükkel láttak. Akik még most értek földet, azok is mind ott hagyták a szerelésüket, ahol éppen voltak. Vagy az autóhoz, vagy hátra, a tömeghez rohantak.

Lotte egyedül ült a ponyván. Nem bírt megmozdulni. Most először találkozott a halállal, szemtől szembe. Hallotta, ahogy a háta mögött, nem messze tőle, Dodó zokogott. Egyre csak a lány nevét ismételte. A kis, fura autónál már nem volt senki. A fiúk egy csoportban álltak, és kezdték megérteni, hogy a csoda elmaradt. Nem volt, aki Marina helyett kinyitotta volna az ejtőernyőt. Nem lehetett megakadályozni azt, ami megtörtént. Nem tudtak már segíteni, de megmozdulni sem. Még akkor is ott álltak, amikor a mentő megérkezett. Ők nem siettek, tudták, ezt nem lehet túlélni. Ebbe csak belehalni lehet!

Valakinek eszébe jutott Dodó, odaküldték a mentősokeket. Rajta, talán még segíthetnek! A fiú még akkor is Marina nevét ismételte. Megjött a

halottszállító is. Többen félrefordulva, könnyeiket szégyellve sírtak, mások nyíltan kimutatták fájdalmukat. Dodót elvitték a kórházba, mondták, sokkot kapott. Senki sem csodálkozott. Apu megkérdezte, melyik kórházba viszik, hisz valakinek majd értesíteni kell a szüleit.

És értesíteni kell Marina szüleit is.

Még mindig egy kupacban állt mindenki, úgy beszélgettek. Természetesen aznap már nem volt több ugrás. A fiúknak még az is nehezükre esett, hogy összeszedjék a szerteszét hagyott ejtőernyőjüket, behajtogassák azt. David is könnyes szemmel ballagott oda Lottéhez. Leült mellé, az ölébe hajtotta a fejét, és sírva fakadt. Lotte érezte, hogy most felesleges lenne bármit is mondania. Csöndben simogatta a tarkóját, a vállát, hagyta, hogy sírjon. Észrevétlenül, ő maga is sírni kezdett. Nem ismerte Marinát, most látta először, de azt sejtette, hogy nem lehetett több, olyan huszonöt évesnél. Belegondolt abba, hogy a szülei talán büszkéek voltak a lányukra, hogy ejtőernyős, talán, túljutva a kezdő ugrásokon, eszükbe sem jutott, hogy félteni kellene.

Senki nem tudta, mi volt az oka Marina tettének. Az odahallatszó hangfoszlányokból Lotte összerakta a képet: az ejtőernyőt megnézték, a hiba nem abban volt. Első mozdulatra nyílt. Az nem lehetett az ok. Különben is, Marinának több, mint ötszáz ugrása volt, egy leoldás és a mentőernyő nyitása nem okozhatott volna gondot. Nem mondták ki, nem merték vagy nem akarták kimondani, de mindenki érezte, hogy mi történt valójában. Aztán jöttek az apró momentumok, amik utólag kaptak jelentőséget. És jött az önmarcangolás, hogy talán meg lehetett volna

akadályozni, meg lehetett volna állítani. Holott mindenki tudta, aki meg akar halni, az itt tálcán kapja a lehetőséget. Ha van annyi ereje, hogy nem nyitja ki természetes mozdulattal az ejtőernyőt, akkor egy idő után, a zuhanás következtében elveszíti az eszméletét, és már nem is lesz képes azt kinyitni. Hiszen háromezer méterről van szó.

Lassan kezdett csak magához térni a társaság. Ahogy eltűnt a látóhatárról a mentő, a halottaskocsi, úgy nyugodott le mindenki. Apunak két fiatal srác ajánlotta fel, hogy elkísérik Dodó és utána Marina szüleikhez. Tudták, nem lesz könnyű, de tudták azt is, hogy nem hagyhatják Aput most magára. Ő ug-ratta először Marinát, az ő szeme előtt alakult a szerelme Dodóval, neki panaszkodtak mindketten, amikor egymásnak már nem tudtak.

Mindenki szeretett volna minél előbb elmenni a reptérről, és talán épp ezért nem bírt elindulni senki. Tébláboltak, találtak még egy csikket, amit bele kellett tenni a szemetesbe, feltétlenül le akartak zuhanyozni, nehezebben ment a hajtogatás. Tizenöt-húsz éve ejtőernyőzők nem tudták behajtani az ernyőjüket, megakadtak a legegyszerűbb mozdulatoknál. Húzták az időt, ugyanakkor megpróbálták siettetni is azt. Hiszen, ha hazaérnek, újból rájuk tör majd a valóság. Újból végiggondolják az utolsó néhány napot, órát, percet, szót, hogy mi kerülte el a figyelmüket, hol hibáztak ők, akik nem vették észre, mire készül a lány.

Ekkor egy újabb autó érkezett. Futva szállt ki belőle egy magas alak. Lotte megborzongott.

Ez nem lehet igaz! Pont most?!

Igen, Alex volt az.

Apuhoz rohant. Valamelyik srác értesítette, hogy mi történt. Azonnal kocsiba ült, és a repülőtérre sietett. Amikor már minden részletet ismert, akkor nézett körbe. Ekkor vette észre Lottét. Öles léptekkel, szinte fenyegetően indult felé.

– Te mit keresel itt? Tudja a nagyapád, hogy itt vagy? Kivel jöttél? Tudják, hogy még a tizenhatot sem töltötted be? – üvöltött Alex, egyre vörösebb fejjel.

– Hé, nem vagy az apám és a gardedámom sem! Nagyapit pedig hagyd ki a játékból, oké? Egyébként pedig Daviddal vagyok, és egészen addig nagyon jól éreztem magam, amíg ide nem jöttél! Miért kell neked mindenhol megjelenned? – támadott egyből Lotte, miközben vadul járt az agya, hogy ebből a csávából miként másszon ki.

Hiszen, ha itt van Alex, akkor ő nem fogja engedni, hogy David vigye haza. Ráadásul ki fog derülni az is, hogy hazudott a nagyapjának. Úgy is lett!

Alex nem túl finoman világosította fel Davidet, hogy megöli, ha egy ujjal is hozzányúlt Lottéhez. Majd Apuval közölte, lehetne annyi esze, hogy felismer egy fiatakorút, és nem engedi a repülés közélébe. Aztán lassan mindenkivel összeveszett, aki az útjába akadt. Végül Apu elégelte meg a műsort.

– Hé, Alex, megcsípett a cecelégy? Mi történt? Ki ez a kiscsaj, hogy így arénázol miatta? Nem ettük meg, meg sem erőszakoltuk, ugrani sem engedték.

– Tudod ki a kiscsaj? Enzo Markovitch unokája. És a fix ideája, itt az ideje elveszíteni a szüzességét!

Lotte a lábujjáig pirult, még jó, hogy csak Apu volt ott, a fiúk nem. Davidről nem is beszélve!

– Hát, ahhoz képest, hogy egyke és milliomos csemete, egész normális. Már kivéve, ezt a szüzesség

dolgot. Kár, hogy olyan fiatal! De megvárjuk, amíg felnő, ne izgulj! Csak viccelni próbáltam – csitította Apu Alexet. – Higgadj le, van így is elég bajom! Amikor megláttalak, azt hittem, eljössz velünk Marina szüleihez. Hiszen te jól ismered őket. De gondolom, most inkább Lottét akarod hazavinni.

– Azt hiszem, ráfér egy kis fejmosás a kisaszszonyra. Meg aztán az sem volt piskóta, amit itt láttott. Nem árt, ha rendet rakok a fejében, már ha ez egyáltalán lehetséges – mérgelődött tovább Alex, majd a lányhoz fordult. – Szedd össze a cuccaidat, Lotte! Srácok, két embert még el tudok vinni, ki jön velünk? – szólt Alex olyan hangon, hogy azzal nem volt érdemes vitába szállni.

Lotte nagyon csalódott volt, mert David még maradt. Az út egyáltalán nem volt szívderítő. A fiúk Marinával foglalkoztak meg Dodóval, róla tudomást sem vettek. Csak, amikor kiszálltak az autóból, akkor köszöntek el tőle. Rozsdás kedvesen beletúrta a hajába, de Alex úgy nézett rá, hogy jobbnak látta, ha ő is gyorsan odébbáll.

Ötödik fejezet

Boldogság, békesség, új pasi a láthatáron... aztán beüt a hiszti!

Csodaszép volt a reggel. Lotte a teraszon üldögélve döbbsent rá, hogy milyen gyönyörű helyen lakik. Az út túloldalán, a kis ligetben daloltak a madarak, reggeli napsütés cirógatta az arcát, a karját. A mellettük lévő park virágai egymással versengve illatoztak. Itt nyoma sem volt a rohanásnak, a tömegnek.

Ezt a tökéletes nyugalmat a Nagyapja törte meg.

– Hallottam, mi történt tegnap. Nagyon sajnálom! Ismertem Marinát, nálunk volt gyakorlaton. Kedves, okos lány volt. Te jól vagy, kincsem? Tudtál aludni?

– Nem sokat. Tegnap Alex megint beégetett a reptéren. Olyan cringe volt!

– Mit csinált? – kérdezte értetlenül nagyapja.

– Beégetett. Ciki volt, gáz, kínos! Érted, nagyapi? Ott üvöltözött, hogy még nem vagyok tizenhat, meg hogy lesz nemulass, ha hozzám nyúl valaki, meg hogy Te meg ne tudd, hogy én esetleg veszélynek voltam kitéve, meg ilyen marhaságokat. Pedig nagyon jól éreztem magam! Nagyapi, olyan jó volt! Mindenki nagyon jófej, meg aranyos, és az Apu nevű nagyfőnök megengedte, hogy a pilótaülésbe üljek, és gyönyörű volt fent! Csodaszép! Ugye máskor is elmehetek?

Nagyon jó leszek, nagyapi, és nem tagadom le, hogy még csak tizenhat éves vagyok, illetve leszek, csak engedj el! Ugye nem tiltasz el?

Nagyapja, némi töprengés után úgy döntött, nem tiltja el. De a feltétel, amit szabott, rosszabb volt mindennél! Csak Alexszel mehetett a reptérre, vele is kellett hazajönnie. És szó sem lehetett arról, hogy házon kívül töltsse az éjszakát. Ráadásul, amiért hazudott Anetről meg a horgásztanyáról, egész évben neki kell mosogatni. Minden áldott nap.

Már három hete tartott a majdnem felhőtlen boldogság. A hétvégéket a repülőtéren töltötték, bár nem aludhatott ott, mégis nagyon jól érezte magát. Arról viszont nem mert szólni senkinek, hogy ejtőernyőzni szeretne. Élénken élt emlékezetében az, ami Marinával történt. Alex egyébként is rajta tartotta a szemét. Túlságosan is! A srácok régi ismerősként üdvözölték Lottét, és megpróbálták teljesen kisajátítani. Rozsdás palacsintázni vitte, Duci a magánéleti válságával kötötte le egy fél napra. Egyik délután Rében (mint szemüveg) négyéves fiára vigyázott, aki fiú léteire annyit nyafogott és hisztizett, mint öt lány együtt. Lottének minden türelmére szüksége volt ahhoz, hogy ne dugja hideg víz alá a kölyköt. Daviddal alig válthatott néhány szót, mert ha már két percnél többet beszéltek, Alex azonnal ott termelt, kéretlen harmadikként. Apu minden alkalommal szakított rá időt, hogy elvigye Lottét repülni. Élvezte, ahogy a lány tágra nyílt szemekkel, őszinte csodálattal gyönyörködik a levegőben.

Sokadik vasárnap feltűnt egy új srác. Davidnél is magasabb volt. Ha nem lett volna borostás az arca, azt hihette volna az ember, hogy egy nagyra nőtt,

borzas hajú, tiszta tekintetű kölyök néz vissza rá. Bár nem ehhez a társasághoz tartozott, mindenki ismerte. Hatalmas dumájától egész nap dőltek a nevetéstől. Lottével a fürdőszobában futott össze. Szó szerint. A klubházban csak egy vizesblokk volt, ezt használta mindenki. Lotte megvárta, míg a fiúk eltűntek a színről, és elvonult a zuhany alá, hogy egy kicsit felfrissítse magát. Mivel az ernyősök már a felszálláshoz készültek, úgy gondolta, semmi baj nem történik, ha néhány vízcseppbe burkolózva kirohan az előtérbe, az ottfelejtett törölközőért. Nagy hévvel kinyitotta a zuhanyzó ajtaját, majd teljes gőzzel neki ment egy tök idegen pasinak.

– Szia! Én is zuhanyozni készültem, de előbb levetkőznék! – mondta a srác, miközben a nedves foltokat szemlélte a pólóján. – Egyébként engem nem zavarasz. Ismerjük mi egymást?

– Azt hiszem, még nem. Lotte vagyok – nyújtotta a kezét a lány, és kicsit bizarrnak érezte a helyzetet.

Próbálta nem röhögni.

– Szóval: Lotte. Engem Sünnek hívnak. Te is ejtőernyőzől?

– Nem, bémészcodói minőségben vagyok itt. De ha nem haragszol, most elmennék a törölközőmért. Ja, és Alexnek el ne mondd, hogy mi történt, mert lehet, hogy kiherél.

– Te vagy Alex pátyoltja? Ajaj! Szemem-szám csukva, nem is ismerlek! Kint majd bemutatkozunk! Mármint még egyszer – vigyorgott, és újra végignézett a lányon.

Lotte kicsit kínosan érezte magát, mert Sün nem várta meg, amíg ő kimegy a zuhanyzóból, egy mozdulattal levetkőzött, és kényelmesen zuhanyozni

kezdett. Cseppet sem törődve a lánnyal. Lotte minden igyekezetével azon volt, hogy nyugodt maradjon, de a fürdőszobai tükörben állandóan a fiút nézte. Be kellett vallania magának, hogy sok jó hapsi van ezen a reptéren, de a mögötte lévő hímpéldány a legjobbak közé tartozott. Soha nem látott még meztelen férfit ilyen közről! Kár, hogy csak hátulról gyönyörködhetett benne.

– Egyébként neked is marha jó segged van – vetette oda, csak úgy, félvállról Sün, miközben hátra sem fordult.

Mégis jó hely ez a reptér! Még így, Alexszel is – alapította meg a lány magában majd villámgyorsan távozott.

Aznap még egyszer találkoztak. Lotte épp napozott a hajtogató ponyván, arra várt, hogy Davidék felérjenek az Ancsával háromezer méterre, az ugrómagasságra, amikor Sün mellé telepedett.

– Fürdőruhában sem vagy rossz! – mondta, és közben úgy nézett végig rajta, mint lókupec a tenyész-kancán.

– Kösz! – mondta Lotte és felült.

Semmi frappáns nem jutott az eszébe.

– Repültél már? – faggatta Sün.

– Aha. Apu elvitt tegnap, mára is megígérte.

– És mással?

– Nem. Mire gondolsz?

– Motoros sárkánnyal, vitorlázógéppel, hőlégballonnal, cirokseprűvel...

– Anyád! – vette a lapot Lotte, és elnevette magát.

– Kösz, jól van a kedves mama! Szóval, jössz repülni?

– Mikor? Mivel?

– Jövő héten, szombaton, hőlégballonnal.

Lotte azonnal megérezte, hogy hajt rá a srác, de tudta, hogy a nagyapja csak Alexszel együtt engedi el. Az meg nem az igazi.

– Megbeszélem a börtönőrömmel. Azt hiszem, lenne hozzá kedvem. Te is ott leszel?

– Naná! Mit gondolsz, miért hívlak? Együtt repülünk majd, zsazsa lesz! Csodát teszek veled! Na, megyek hajtogatni, mert így soha nem ugrok! És végül is, ezért jöttem – ezzel felállt és elindult az ejtőernyője felé, ami bizony még úgy volt a ponyván, ahogy azt az előző ugrás után ledobta.

Ekkor vette észre Lotte, hogy a fiúk már földet értek.

– Itt van Sün? – nézett szét Alex.

– Ja, megjöttem. Szasz! – intett át a másik ponyváról. – Meghívtam a kiscsajt hőlégballonozni. Itt lenne az ideje neked is, hogy gyakorolj egy kicsit!

– Na ne! És mindezt Lottével? Mondd Sün, ennyire utálsz? Vagy összeesküdtetek ellenem? – vigyorgott Alex, miközben kezet fogtak.

Lotte felkapta a fejét! Mi történik itt? Az oké, hogy ezek ketten ismerik egymást, mert arra már rájött, hogy a repülősök olyanok, mint egy nagy család. Mindenki ismer mindenkit. Meg többnyire jóban is vannak egymással. De hogy Alex meg a hőlégballon? Erről eddig még nem is hallott! És mit nem tud még?! Alex jóváhagyta a programot, Lotte őszinte döbbenetére!

– Oké, ha lejöttem, megbeszéljük! – s hatalmas lábain elhajózott a repülőgép felé.

David kihagyta a következő felszállást. Behajtogatott, majd Lotte mellé ült. Egy fűszállal csiklandozta a lány hasát, a nyakát.

Lotte érezte, hogy valamit mondani akar, csak nem tudta, hogy fogjon hozzá.

– Akkor elmész jövő héten repülni? – kezdett hozzá mégis, elég körülményesen.

– Igen. Nagyon szeretném kipróbálni! Te repültél már hőlégballonnal?

– Néhányszor. Tényleg jó! Majd elmeséled, neked hogy tetszett?

– Hát persze! De nem a világ végére megyek, és csak egy hétvége lesz, amikor nem leszek itt. Vagy csak egy nap? Még nem is tudom... Hiányozni fogok neked? – kacérkodott Daviddel Lotte, aki még mindig nem tett le arról, hogy elcsábítsa a fiút.

– Igen, hiányozni fogsz. Szeretem, amikor itt vagy. Jó veled dumálni. Bár tudom, hogy nem lehet köztünk semmi más, mint barátság, de ennek is nagyon örülök.

– Aztán miért ne lehetne köztünk más is, mint barátság? – fortyant fel Lotte. – Ki mondta neked ezt a baromságot? Vagy magadtól találtad ki? Netán Alex segített? – szórt szikrát a szeme.

Unta már, hogy mindenki belepofázott az életébe! Pont azon volt, hogy leszervezze az esedékes születésnap bulit, amiben persze a legnagyobb ajándék David lett volna, amikor kiderül, hogy máris lemondott róla. A fiú próbálta menteni a menthetőt, sajnos, elég bénán.

– Figyelj, Lotte, még a tizenhatot sem töltötted be. Fiatalabb vagy, mint a húgom, és időnként

éretlenebb is. Igaza van Alexnek, tényleg meg lehet tőled örülni – ezzel felállt, és otthagytta.

A lány nem hitt a szemének, a fülének, és még jó, hogy ült, különben a lábai sem bírták volna el. De a nap, sajnos, ezzel nem ért véget! Megérkezett Alex, és Sünnel dumáltak. Úgy pakoltak le a ponyvára, hogy egyszerűen átnéztek Lottén. Mintha ott sem lett volna.

– Figyelj, az, hogy elmegyünk repülni, pontosan annyit jelent, hogy mind a ketten ottleszünk. De Lottét egy percre sem engedem egyedül, sehova! És hidd el, ez a legnagyobb büntetés számomra, amit csak kaphattam! Bevallom, a mai napig nem értem, mivel érdemeltem ki, mivel Enzo állítólag kedvel engem – vágott egy fintort Alex. – Viszont amióta itt van, legalább nem kavar bajt otthon. Ne tudd meg, milyen húzásai voltak eddig!

– Ne mondd már, hogy ilyen lökött a kiscsaj! – nevetett Sün, és még csak rá sem nézett Lottére!

– Lökött? Az enyhe kifejezés. Volt, hogy vadidegen pasikat szólított le utcán meg szállodák előtt, aztán ha „megütötték” a kisasszony egyébként eléggé magas mércéjét, akkor közölte velük, hogy szeretné, ha elvennék a szüzességét. A nagyapját már szinte a kétségbeesésbe kergette ezzel a mániájával.

Lotténél betelt a pohár. Nem szólt egy szót sem, csak felpattant és elrohant. Mivel a klubház felé vette az útját, Alex nem foglalkozott vele, csak mosolygott.

– Te, miért cseszteted állandóan? És ha valami hülyeséget csinál? – kérdezte, kicsit halkabban, Sün.

– Az az igazság, hogy rám maradt az a hálátlan szerep, hogy kigyógyítsam a hülyeségeiből. Már próbálkoztam azzal, hogy normálisan beszélek vele, nem

jött be. Üvöltöttem, de az sem használt. Most a sokk-terápiát alkalmazom. Valójában attól félek, hogy ez is hatástalan lesz. És akkor a fejem veszi az öreg, akkor is, ha tudja, ő maga sem bír az unokájával.

– Ennyire nagy a gáz?

– Ja – bólogatott Alex. – Legutóbb az egyik vasár-napi ebédnél közölte velem, hogy olyan jó pasi vagyok, hogy minden alkalommal, amikor rám néz, nedves lesz a bugyija. Gondolhatod a következményeket!

Sün tiszta szívéből nevetett. Elképzelte Alex pipacsvörös fejét, Enzo megrökönyödött arcát, meg Liza mamát, amint nem kap levegőt. Mert hogy nem kapott, az tuti!

– Öregem, nem semmi a csaj! Grincs, hogy még csak tizenhat! Máskülönben meg tényleg van félnivalója a nagyapjának, mert mi lesz még később, ha már most ilyen lökött?

– Gondolhatod! Már itt, a reptéren is kezd kellemtelenné válni a dolog, mert a srácok most, hogy tudják, még csak tizenhat lesz, nem veszik komolyan, kevésbé mernek vele viccelődni, és Lotte ettől teljesen begőzölt. Sajna, van olyan formás a kiscsaj, hogy egyszer talál magának egy balekot. Amilyen az én formám, lesz mit elsikálni! Hát inkább magam mellett tartom, hogy legalább másnak ne okozzon galibát – sóhajtott egy nagyot Alex.

Lotte felment a faházba, leült a fotelbe, és dühöngött. Miért nem száll már le róla Alex? Muszáj, hogy mindenki előtt lejárassa? Két hét múlva betölti a tizenhatot, és még mindig úgy kezeli, mint egy gyereket! Holott ő már kész felnőtt nő! Legalábbis a mell-tartó mérete szerint. Nincs olyan menő butik, ahol

ne tudna magának vásárolni, nincs olyan kidobó, aki ne engedné be a dizsikbe, és egy csomó bárban ivott már alkoholt is. Sehol nem kérdezték, hogy betöltötte-e a tizennyolcat!

Felállt, és elindult vissza, a cuccáért. Lotte csak akkor vette észre, hogy még nem ugrottak ki a fiúk a gépből. Szétnézett, látta, hogy Alex és Sün is a levegőben kell, hogy legyenek. A bosszú – meg a hülyeség –, azonnal a hatalmába kerítette. Felkapta a táskáját a ponyváról, és elkezdett rohanni, ki az útra. Ha szerencséje lesz, jön valami kóbor autó, és hamarabb felveszi, mint ahogy Alex utoléri. Mert abban egy másodpercig nem bízott, hogy észrevétlenül megléphet.

Aznap nem volt szerencséje!

Ahogy kiért az útra, már hallotta is a jellegzetes pukkanásokat, ahogy egyik ejtőernyő nyílt a másik után. Ennek ellenére kapkodta a lábait, hogy minél messzebbre jusson. Számításon kívül hagyta, hogy Sün észrevette őt a levegőből. A fiú egyenesen felé tartott. Pontosan kiszámított mozdulattal, terpesztett lábakkal landolt a lány előtt.

– Hová, háová, kicsi Lotte? Meguntad a társaságunkat, esetleg férfiakra vágysz? Vagy az életedet untad meg? Mert ha Alex ideér, szerintem kitekeri a nyakad! Egyébként, joggal! Te tényleg ennyire lökött vagy? – próbálta meg begyűjteni a kezébe az ejtőernyőjét, mielőtt az beleakadt volna valamibe.

– Hagyj békén! Engem senki nem ért meg! Te is ugyanolyan szemét vagy, mint Alex! – hisztizett, ekkor már vöröslő fejjel, Lotte.

– Szemét vagyok, mint Alex? – villogott a szeme Sünnek mérgesen. – Te meg egy kis hülye hisztizsák vagy! Minden hétvégéjét tönkreteszed, mert rád kell

vigyáznia! Ahelyett, hogy értékelnéd, még neked áll feljebb? Egy elkényeztetett liba vagy, semmi más! Azt hiszed, azért, mert D kosaras melltartót viselsz, már agyad is van? Más kiscsaj kezét-lábát összetenné, ha ilyen haverjai lennének, ha így törődnének vele, te meg csak hisztizni tudsz, meg nyafogni! Vedd már észre, te hülye tyúk, hogy baromi jó dolgod van! Kedvelnek, vigyáznak rád, emberszámba vesznek, olyan élményekben lehet részed, amiért más a fél kezét odaadná! Te meg mit csinálsz? Nyafogsz, és az agyára mégy, lassan mindenkinek. Felejtsd el a jövő hetet! Én egy helyes kiscsajt hívtam el repülni, nem egy kiszámíthatatlan, hisztis, idióta, önző libát! – szedte össze végre az ejtőernyőjét Sün, a hátára vetette, és öles léptekkel elindult vissza, a reptérre.

Közben persze Alex is odaért az autóval. Szótlanul kinyitotta az első ajtót, majd gázt adott. Egész úton nem szólt egy árva szót sem Lottéhez. Az első taxiállomásnál megállt. A lányt szinte kiráncigálta a kocsiból, átültette a taxiba, bemondta a címet, és egy csomó pénzt adott a sofőrnek.

– Várja meg, amíg bemegy a kapun, aztán hívjon fel ezen a számon, hogy hazaért ez az örült tinédzser! Ha menet közben elveszíti, az engedélyétől is búcsút vehet. Értve?

A sofőrnek nem kellett kétszer mondani, azonnal bezárta a központi zárral az összes ajtót, majd rátette a gyerekzárát, és már indult is.

Mire Alex visszatért, a fiúk, Sün beszámolója után, mind dőltek a röhögéstől.

– Remélem, ez jó lecke volt a kisasszonynak! – mondta Sün. – Nem szeretek ilyet csinálni, de tényleg